

Order Rycerski Kalatrawy – pierwotnie Zakon Rycerski Kalatrawy lub Kalatrawensi – utworzony jako zakon rycerski w 1158 roku, założony w Kastylii przez opata Rajmunda z cysterskiego opactwa Fitero, od 1487 podporządkowany władcom hiszpańskim, a od XIX wieku istniejący jako odznaczenie honorowe nadawane przez królów hiszpańskich.

Rycerski Zakon Szpitalników Świętego Jana, z Jerozolimy, z Rodos i z Malty (pot. szpitalnicy, joannici, kawalerowie maltańscy) – katolicki zakon rycerski. Zakon wywodzi swój rodowód bezpośrednio ze średniowiecznych bractw i zakonów rycerskich, powstałych na Bliskim Wschodzie na fali pierwszych wypraw krzyżowych. Odegrał znaczącą rolę w historii Europy, głównie ze względu na swój – istotny kiedyś – potencjał militarny i znakomitą flotę wojenną. Joannici położyli także olbrzymie zasługi w dziele organizacji i prowadzenia pierwszych średniowiecznych szpitali na kontynencie europejskim.

Rycerski i Szpitalniczy Zakon świętego Łazarza z Jerozolimy – jedna z najstarszych chrześcijańskich instytucji szpitalnych. Według czternastowiecznej legendy początków Zakonu należy doszukiwać się w bractwie powstałym już w r. 72 n.e. Miało ono na celu obronę przed poganami prześladowanych za wiarę chrześcijan.

Zakon Rycerski Grobu Bożego w Jerozolimie, znany także jako Zakon Kanoników Regularnych Stróżów Grobu Chrystusowego – zakon wywodzący się z założonej w 1099 r. przez Gotfryda z Bouillon kapituły. Po upadku Akki zakon rozwijał się w Europie. Siedzibą przeora generalnego stała się Perugia.

Zakon krzyżacki – jeden z trzech największych chrześcijańskich zakonów rycerskich. Sprowadzony w 1228 na Mazowsze przez Konrada Mazowieckiego, by zapewnić obronę posiadłości piastowskich przed Prusami, dokonał ich podboju i chrystianizacji, opanował militarnie obszary Prus Wschodnich oraz Łotwy i Estonii tworząc własne państwo.

Order Świętego Stefana Papieża i Męczennika – zakon rycerski, a następnie odznaczenie toskańskie, założone przez księcia Kosmę Medyceusza z Florencji w 1561 roku. Patronem jego był św. Stefan, w święto którego wojska medycejskie pokonały Francuzów pod Marciano w 1554 roku.

Zakon Santiago – zakon rycerski św. Jakuba z Composteli – został utworzony w 1170 r. na bazie bractwa rycerskiego, skupiającego rycerzy broniących pątników zmierzających do Composteli, wówczas jednego z najświętszych miejsc pielgrzymkowych w Europie. Założycielem zakonu był król Leónu Ferdynand II, który zaprzęgnął użyć tych rycerzy do aktywnej walki z Maurami.

Order Alcántara – zakon rycerski założony w 1156 przez dwóch braci-rycerzy Suareza i Gomeza Berrintes jako zakon św. Juliana z Pereiro z Salamanki. Po zdobyciu Alcántary i przeniesieniu tam siedziby w roku 1218, do 1835 funkcjonował pod nazwą Zakon Alcántara.

Królestwo Jerozolimskie – państwo założone przez krzyżowców podczas I wyprawy krzyżowej (1096-1099) na terenie Syrii i Palestyny. Było ono lennem Stolicy Apostolskiej. Królestwo Jerozolimskie było realizacją ustroju lennego o rozbudowanych zależnościach feudalnych. Było ono wewnętrznie i zewnętrznie (z przyległymi państwami) skłócone.

INRI – napis umieszczany na krucyfikach, oznaczający skrót łacińskich słów IESVS NAZARENVS REX IVDÆORVM (Jezus Nazarejczyk Król Żydów). Według Ewangelii św. Jana (J 19,19-22) tekst ten w jęz. hebrajskim, łacińskim i greckim umieszczono na krzyżu, nad głową Jezusa w celu wyjaśnienia powodu, dla którego Piłat skazał go według rzymskiego prawa na śmierć.

Graal (inaczej Święty Graal, Sangreal) – legendarny kielich (lub misa), z którego miał pić Chrystus podczas Ostatniej Wieczerzy. Według innej wersji legendy miało to być naczynie, do którego zebrano krew Chrystusa. Apostołowie po śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa wielokrotnie przebywali w Wieczerniku i posługiwali się też kielichem z Ostatniej Wieczerzy. Według tradycji św. Piotr wziął to naczynie ze sobą do Rzymu. Tam stało się kielichem papieskim.